

лето на сражението не бѣше тамъ, гдѣто гърмятъ, но пространството около това мѣсто. Заради това ние съ безпокойствие изминахме първата частъ отъ пътятъ си; при всичко това любопитството ме караше да се запирамъ тукъ-тамъ, за да поглѣдамъ пакъ привлѣкателната картина, искаше ми се непременно да испишъ тая мѣстность. За това азъ се спрѣхъ при горѣспоменатия вторий домъ и начнахъ да рисувамъ, като слушахъ въ сѣщото врѣме страшнитѣ звукове на топовнитѣ гърмежи. Единъ офицеринъ излѣзе отъ тойзи домъ и дойде при мене.

— Не се ли бонте докторе, да ви не ранятъ или убиятъ, — забѣлѣжи ми той.

— А мени се струва че тука опасността е съвсѣмъ малка; — защото мъчно ще може гюллето да измѣри единъ чловѣкъ, или даже да падне близо до него.

— Да, така е, опасността не е голѣма, но вие трѣбва да знаете, че тукъ освѣнъ гюллета, на всѣкое мѣсто може да се случи да падне нѣкой „лудъ“ крушумъ; день се не минува, щото тукъ да се не рани чловѣкъ съ крушумъ или съ парче отъ гюлле.

Това предпазване бѣше съвсѣмъ основателно; но азъ пакъ сполучихъ да направя чъртежъ и така се върнахъ въ болницата, къмъ която неприятельтъ хвърли около тридесетъ гюллета, но не можѣ да направи никакво зло. . . . Мъчно е да се каже, да ли Турцитѣ гърмѣха нарочно върху болницата или върху лагерътъ, който бѣше расположенъ тамъ на близо; но на всѣкой начинъ тѣ виждаха пашето знаме съ червения кръстъ, и тѣхнитѣ гюллета падаха на далечъ отъ туй мѣсто, гдѣто стоеше болницата.